

Womhaj Bóh!

Číslo 8
21. februara.

Číslo 7.
1897.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy kóbotu w Šmolerjez knihicziščežetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Njedzelu Seragešimä.

2. Kor. 12, 9.

Ršesćizijanej je derje suata wěz, so Boža mudrosć po wschelatic puczach a na wschelate waschnje, se šwjetelejnjom kaž se šrudzenjom, i powyščenjom kaž i poniženjom šwoje džeczi k šebi čehnje. To widzimy prawje šjawnje na džiwnych šhonjenjach, kotrež šwjaty japoschtol Pawol je šwojeho šnustkowneho žiwjenja nam powjeda. Jemu, kiž móžesche šo se šbóžnym tšepjetanjom dušce wyšokich šjewjenjom Božeje njebieškej krašnosće dopomnicž, kaž tež žane čłowške wóczko njeje wohladalo, bě na drugej stronje kol daty do čěla, šatanowy jandžel, kaž šam praji, kiž by jeho i pjasežu bil. Tamne widženja dyrbjä nam, kotřiž na žane waschnje Pawolej, tutemu wošebnemu gratej Božeho kralestwa, tutemu ryczerjej w Šnješowej šlužbje, šo pšchirumacž njemóžemy, potajnstwo wošacž; podobnje tež jenož i daloka ša nim šacžucž móžemy, šhto a kažki je tón kol do čěla jemu daty byl. Hacž je nětajka čělna šhorosć abo bėdnosć byla, kiž jemu jeho njewustawaze mišionške džělo wulzy woczeži? Hacž dyrbinmy jo šrošymicž w šwětletamneho ponižneho wušnacža: „ja wěm, so we mni, to je w mojim čěle njebydli ničžo dobrego atd.“? Hacž je šle bylo, šhtož jemu woboje, čělo a dušcu čwilowasche? Tola šhtož tež bě, došć je, hdyž wěmy, so je jara wulke šle bylo, kiž teho šwjateho muža čěžko čziščežesche, bolosne špytowanje, i kotrymž bu hluboko ponižen. Š horzej modlitwu je trójzy pšchišchol pšched šwojeho Šnješa, kiž je

móžnišchi hacž žane špytowanje, runjež by wot šleho ducha wukhadžalo, so by wumóženy byl wot tuteho šleho. Š hlaj, kiž šnaje wscho našche horjo a šlyšchi šdychnjencžka dušce, tón tež šwojeho wotrocžka šlyšesche, — ale jemu po šwojej mudrej hnadnej radže šapowje, šhtož prošesche, „došć mašch na mojej hnadže, pšchetož moja móž je w šlabych móžna“, tole wotmolwjenje šo japoschtolaj dosta. Šnješ šwojeho wotrocžka wotpokasa, dokelž mějesche i nim myšle mēra, niz pak nješboža; wón jemu mjēšche šbože šapowje, mjenujzy wumóženje wot špytowanja, so by jemu dał wjetšche šbože, šamo dowěrjenje na hnadu. Pšchetož najwyšchšchi dobytk je, šhtož došć ma na Šnješowej hnadže.

Tuta hnadä, t. j. nješšlužena Boža wumóžaza lubosć w Šhryštuku Ješužu nam šjewjena, je šawěšće tajka, so móžemy šebi na njej dacž došć byčž. Lubošnišcheje, šłódscheje powjēšće njeje ša k šmjerczi šašudženeho, hacž ta: ty šy wobhnadženy; žiwjenje a šwoboda ležitej jemu w tym šłowje. Móžesch šebi ša naš, kiž šmy wschitzy i pšchirodženja šhubjene džeczi Božeho hnewa, nēšcto lubošnišche a šbóžnišche myšlicž hacž to, so šmy pšches Božu hnadu w Šhryštuku wumóžene a wujednane džeczi Božeje lubosće, kotrymž šu hrěchi wodate a šchtrašy hrěchow špuschēzene? Najwjetšche šle na šwěcže je wina pšched Bohom; najwjetšche šubło je špuschēžena wina, je hnadä Šnješowa Š so mamy tuto bohastwo pšche wschitke bohastwa, to ničto na njewēšte čahnyčž nješmē a njemóže, hdyž wēri. i wutrobu do Ješom Šhryšta, kotrehož krej džē naš wu-

čizeži wot wšchitkeho hrěcha. W Božim słowje so nam tuta hnada i wjele sbožnymi sľubjenjami posćiczuje a se sľwjatymaj sakramentomaj so nam sašgluje; my jeno dyrbinu ruku wupšchestrjecz a bracz i tuteje polnosće hnadu sa hnadu, dha mamy schtož trjebamy nětš a pschichodnje a do wšcheje wěcznosće. Za sľym pschischoł, knjes Jesuś praji, so bychy žiwjenje a wšcheho došč mēli.

Njeh nětš wjele drugeho čzi pobrachuje, jeno so mašch hnadu. Za čzi wšchitko saruna. Haj hdyž ju mašch, schto mohlo čzi pobrachowacz? Komuž sľu njebjęša wēšte, temu njemōže wjazy semja bycz žōrko wērneho sboža. Schōž wē, so ma horkach sľhowane njesachodne krašne herbstwo, tōn njebudže wjazy honicz sa sachodnymi kľbami, kiž dušchu nihdy njespojoja. Schtož je čzesč psched Bohom namakał, Šhrystušowu prawdosč; teho dale njestara ani sľwēta kľwalenje ani hanjenje. Komuž je Jesuś sľdobne sľwjęselenje, tōn so njetrjeba wjazy rudžicz dla sľwojeje kľhudoby, dla sľwojeho čzērpjenja a spytowanja. Hdyž sľ wēšty, so wōn na tebe je sľmilenjōm pohladuje a čze džerži sa twoju prawizu, dha mōžesch tež psches čzēmny dolh kľhodžo rjez: „ja so žaneho njesboža njeboju, pschetōž ty sľ pschi mni. A hdyž ja jeno tebe mam, dha ja ničō njerōdžu wo njebjęša a wo semju“. Šchesczjano, nochzesch Šnješei, kiž k tebi praji: došč mašch na mojej hnadžē, i radošču wotmołkwicz: „Haj Šnježe, došč mam na twjej hnadžē“! Derje wēm, tež Božim džēcōm mōže spytowanje tuteho čzaša druhdy tak čzēžko padnyč, so chzylē sľdychowacz: „Šnježe, dla čzōho? Šnježe, kak dolho?“, pschetōž tež wone maju krej a čzēlo, a koł w čzēle wōstanje bolōšny. Ale sľwjaty Duch, kiž je i njebjęš nam daty, dyrbi jim čzēlo a krej pschewinyč, a wēra, wot njeho do wutrobny pľodžena, je mōzna našche myšle wot semškeho na njebjęške, wot nētčizškeho na pschichodne sľožicz. Hdyž hižo pobožny spēwat stareho sľluba, hacž runjež tehdy hake ranšche sēra sbožneho dnja sašwitachu, w 119. psalmje rješnje: „Šnježe, ja wēm, so twoje sľudy sľu i prawdosču, a so ty mje po prawdže ponizil sľ. Njeh nětš twoja hnada mōj trošcht je, jako ty sľwojemu wotrocžkej rēčal sľ“, dha dyrbinu my, kiž my kľhodžimy w jašnym sľwētle hnadneho sľlōnza Šhrystušoweho, hake prawje sa hešlo sľwojeho žiwjenja sľebi wušwolicz: „twoja hnada dyrbi mōj trošcht bycz“. Na tutōn mōžny a žimy trošcht je so sľwjaty Pawoł wot teho Šnješa pokasacz dał: wōn njeje wjazy na tajke wotmołwjenje prošyl, so by wot njeho wotstupilo, schtož jehō bijesche, ale je smērowany a spōkojom i tym, schtož Bōh čze, wjele radšcho kľwalny kľhērsch hnady sanōšchował. Na tutōn wulki trošcht dajmy so tež my pokasacz, hdyžkuliz a hdyžkuliz trošcht trjebamy; njepytajmy jōn pola čzłowjekow ani w ničim, schtož na sľwēczē je; pytajmy jōn pola teho Šnješa w jehō hnadžē.

Schtož pak je tuto njesaprahnjaze žōrko žiweho trošchta namakał a i njeho so napil, tōn na wšchēm kōnzu nješkwali jeno hnadu Šnješowu, ale kľwali so tež sľwojeje sľlabosče, dokelž dyrbi ta runje tak rjez hlinjane sľudobje bycz, do kotrehōž čze Šnješowa hnada sľwoju psches mēru krašnu mōž wuliwacz. Tōn Šnješ je japoschtolej trošcht sa spytowanje pokasal, je pak jemu tež prajil, dla čzōho dyrbi runje w sľwojim spytowanju nawuknyč, sľebi dacž došč bycz na hnadžē, „došč mašch na mojej hnadžē, pschetōž moja mōž je w sľlabnych mōžna“. Tutōn koł w čzēle bē džēl kľchiza, kiž bē na njeho položeny, kaž žadny kľchesczjjan njemōže bjes sľwojeho kľchiza bycz, čze-li sa Šnješom hicž a sľbōžnje doběžecz. Tež Pawoł, tōn wobhnadženy wotrocž

Boži, dyrbjesche sľlaby a spytowany bycz, so by Boža mōž w jehō sľlabosčzi so pschekrašnila a dokonjala. My sľami se sľwojeje čzēlnej mozu njesamōžemy dokonjecz, schtož je k sľbōžnosčzi trēbne, Boža mōž dyrbi nas dohotowacz, wobtwierdžiz, pošylnicz a sľložicz k sľbōžnosčzi. Duž je Boža dobra a hnadna wola, kaž tež našcheho sľboža spozatē a kōnzu, so bychmy najpriedy i bolosčzemi pōšnali, kak kľudži a našy a hubieny my sľmy psched Bohom. Bjes tajkeho pōšnacza wēžadach po hnadžē a mozy i wyšōta, a twoja wutroba wōstanje samkľjena a Bōh čzi njemōže dacž schtož wōn ma, kaž pišane steji: „Sľōdnych napjelni i kľbami a bohonych wōstari pōšdnych“. Čzim bōle je Pawoł sľwoju sľlabosč pōšnal a sľaczul, čzim hľubje je pōšnal a sľaczul, so wšchitko, schtož bēsche, i hnady bēsche, a so wšchitko, schtož mōžesch, psches teho mōžesch, kiž jehō pošylni, to je psches Šhrystuša. A chzesch-li wiedžicz, kak je so teho mōž w jehō sľlabosčzi wopokajala, dha wobladaj sľebi w duchu jehō žiwjenje hacž k martrāškej sľmjerczi dla Jesušoweho mēna. Bē to jehō mōž, kotraž so w tym žiwjenju sľjewi? Bē to čzłowška mōž? Nē to bē Boža mōž, kotraž je jemu a jim wēle k sľbōžnosčzi dopomhala. Džiwna mōž, tebe chzu ja pošbēhōwacz a kľwalicz!

Tež na naš a we naš čze Šnješowa mōž mōžna bycz, so bychmy se wšchēm, schtož sľmy a mamy, nēscho byli k kľwalbje jehō sľwjateho mēna. Duž dajmy tež my so i pošluschnym duchom powuczicz, so njebychmy žadny morkotal na wšchelaki kľchiz, kiž sľnadž je Bōh jemu nakladl a pschi jehō pōštwach tola wot njeho njebjęš, so by wjele bōle kōždy sľwoje wobczēžnosče a brēmjeschka wobhladal i bōjškim sľmyšlenjom: ja dyrbi, to je wola mojeho Šnješa, dlēje a hľubje w mojim čzērpjenju a spytowanju spōšnacž moju sľlabosč, so bych dlēje a stroschtrnišcho wšcho sľwoje dowērenje stajil na Božu hnadu, ta budže mje wōšchewicz a pošylnicz, so na mni pschekrašnicz a mi dopomhacz k wēcznemu žiwjenju. Bōžohnowany tōn kľchiz sa čzaš a wēcznosč, kotryž i tajkej wēru na so wōsmjesch! Na to waschuje budže so na tebi rjenje dopjelnicz: najwjetšchi dobytk je, schtož došč ma na Šnješowej hnadžē. Ty smēsesch trošcht a pomoz w spytowanju, haj ty budžesch so Bohu džakowacz mōž kaž sa wšcho, tak tež sa sľwōi kľchiz. Dokonjaneho Božeho čzłowjeka wēž je, se sľwjatym japoschtołom rjez: „Tehodla chzu so ja radšcho sľwojeje sľlabosče kľwalicz, so by ta mōž Šhrystušowa we mni pschēbnwala“. Šamjen.

Sarjenk-Budyšli.

Nēscho wo kľōtrow pōschanju.

Přeni wobras, kotryž džęšja lubym čzitarjam podamy, nam pokasuje teho sľbōžnika, kotryž džęczi lubowasche a je k sľebi wōlasche, so by je žohnował. A to sľowo, kotrež je wōn tehdy sľwojim wuczōmnitam prajil: „Dajče džęcžatkam ke mni pschicz a njewobarajče jim!“, tež nam placzi. Wōn tež našche džęczi w sľwojeje lubosčzi k sľebi wōla a my je jemu rad pschinjēšemy w sľwjatej kľchēženizy. To wobladamy na druhim wobrasu, hdyž kľōtšja wot kľchēženja i Božeho doma džęja. Čzi kľōtšja našche džęczi temu sľbōžnikoj pschinjēšu a sa nje rēča na sľwjatym mēštnje. S tym pak maja tež tu sľwjatu pschisľluschnosč, so bychy so, schtož w jich mozach leži, so sa to starali, so bychy te džęczi tež so woczahnyle jako kľchesczjjanške džęczi. Duž je tež pschisľluschnosč staršchich, so woni tajkich kľōtrow pōschja, k kotrymž mōža tole dowērenje mēcz. So by so nam tale wulka wāžnosč sašo i nowa do pomjatka sašchēpila, čzemy i kōtka wo kľōtrow pōschanju sľwoje myšliczi wuprajicz:

W starym čzašu so wjele sľwjatocžnišcho kľōtšja pōschachu, hacž so to nētšo stawa. To by nan sľam sľwjedžęšzy sľwōbekany

škol žebri hwojich kmótrów wuprošyć. A šchtóž bu prošeny, šo s tym čžešeny čzujeshe — a kmótsenje šo tak šwonkownje njewobhladowashe, kaž šo to nětko stawa, šo šlyšich, šo šo šamo ludžo s tym hordža, šo šu ša lěto telko a telko króć kmótsja pošyli žebri na šwjatu pschiblušchnošć, kotruž šu s tym na šo wšali, njemyšlo.

Lištnje bychu tež kmótrów prošyli, hdy šo to runje hodžalo njebn. To by s wjetšcha fantor wobstaral — a tu a tam dženznišchi džej hiščeže nadeńdženy, šo wón to čžini. Stare waschnja šu šo s wjetšcha šhubile; w najwjazy wošadach šo nihtó ša tym njeprašča, kaž starichich hwojich kmótrów prošča. W našchich žerbškich wošadach wšchal to najbóle baba wobstara, hdyž kmótsja pschedaloko njebndla. Žyrtej šo ša tym njeprašča; a tola je pschiblušchnošć kšesćijanskeje žyrkwe, šo šo to na dostojne waschnje stanje. Pschetož wone džej w nutrynym šwižowanju je šwjatym šakramentom šteji. Ššlyšchmy tak je Luther kmótru prošyl: „Šnadu a měr w Šhrystufu! Čžestna, dostojna knjeni, luba pscheczelniza, ja prošču waš Bože dla, Bóh je mi khudu mlódu pošhanku wobradžil, wy čžyła tak dobročžywa być, a tej wošej pošhazy k kšesćijanstwu pošhacž a jej duchowna macž być, šo

hižo w hwojich pišmach našpomnil. Šako w čžaku pscheczěhanja jich wjele džěćzi hwojich staršich šhubi a te džěćzi běchu na luboščžiwu džělbracže druhich pošhansi, mějeshe kmótsjstwo wošebitu šwjatu wažnosci.

Dopomny šo na to pobožne šłowo Šany, jako wona šwojeho maleho Samuela přeni króć do templa pschinješje: „Teho dla dam ja jeho temu šnješej šako, dokelž wuprošeny je wot tego šnješa.“ Wone naš wucži duchowne šrošmjjenje šwjateje kšeczenizy. Kmótsja dyrbja wobšwědčič, šo je jich mótk šwjatu kšeczenizu dostał, kaž šu šami ša njeho kšesćijansku wěru pschidupje wušnali. Woni dyrbja pošhacž, šo šo džěćžo kšesćijanszy a bojšnje wocžehnje. Přeni wšchal šu staršchi, kž džěćzi wocžahnu, a hdyž woni šemru, móža kmótsja derje šastupicž a šo šobu staracž, šo by džěćžo duchownje šo derje šastaralo. Wošebje dyrbja woni šwoje mótki s dobroproščenjom na jich pučžu žiwjenja pschewodžecž, jim dobry pschiklad być.

S tego wšchelake prawidła ša to prošenje ščěhuja: Šoho mašch kmótra prošyć? Ženje tajkich, kotřž s nami tu šamu wěru nimaja. Tež niz tajkich, wo kotrychž my wěmy, šo Bože šłowo šazpřiwaja. Tež tajkich niz, kotřž se šwojim žiwjenjom hubjeny

„Daježe džěćžatkam ke mui pschicž, a njewobaraježe jim; pschetož tajkich je kralestwo Bože.

Marf. 10, 14.

by psches waschu šlužbu a pomož, psches modlitwu tež pschisčla se stareho naroda Šadamoweho k nowemu narodej Šhrystufowemu psches šwjatu kšeczenizu. Budžeže Bohu poručena! Šamjei!“ Kmótsjaze pscheproščenja w starym čžaku běchu se šwjatocznyimi šłowami špišane. Wěšče ma tež někotry luby čžitar hiščeže tajki liščil w šwojim wobšedženstwe.

To wšchal trjeba njeje, šo šo tajke wulke titule, kaž běšhe to přjedy waschnje, naložuja. Ale Bohu žel šu na wopak do tego šapadnyli, šo šo s žyła wjazy pschi tajkim lištnym pscheproščenju na wažnosć šwjateho šakramenta njepomni, kaž u. psch.: „Wy šo podwólnje prošyć, šo čžyl pschi kšeczenju našcheho — pschitomny być.“ To je tola kufš malo.

Šoho pak dyrbišch kmótra prošyć? To wšchal je husto jara jednore, husto pak tež jara čžežte prošenje ša staršich. Druhdy je jich telko, šo staršchi njewjedža, koho bracž. W pscheczělstwje jich wjele na to čžaka a woni maja škóncžnje ša šlo, hdyž šo njewošmu. Druhdy šako nihtó bliško štejazy njeje abo staršchi hiščeže wo wšy šnaczi nješku. Abó nan čže tego, macž druheho a kóždy čže prawo wobthowacž. To wušwolenje pak je wažne, to šabněž njepmjemy.

Šakž stara je džěćzi kšeczeniza, tak stare je tež kmótsjenje. Šječža je šo wot romišeho bishopa Šygina w lěče 154 šawjedla. Žyrkwinski wóž Tertulian, kotryž běšhe w 2. lěštotetku živy, je

pschiklad dawaja. Wjele bóle tajkich, ke kotrymž mamy to dowerjenje, šo nětk abo pošdžišcho w kšesćijanskej luboščži a s kšesćijanskej pomozu temu džěščžu bliško šteja.

Šelto mašch kmótrów prošyć? W lěče 1550 šo postaji, šo šo njepmédža wjazy hacž 3 prošyć, pošdžišcho 1661 wufasnja praja, šo njepmédža mjenje hacž 3 być. Wufas s lěta 1850 pak ša Šakšku postaji: „Woni šo njepmėtaj wot nětka mjenje hacž 2 a niz wjazy hacž 6 kmótrów prošyć“. W Šruskej šmě šo hiščeže hacž do 12 kmótrów bracž. To šo je jich wjazy, šwjatemu škutkej ničžo njepomha a jeho žohnowanje njepowjetšchi. We wěrije a modlitwje šwěrne a horliwe wutrobny šu najšepšchi kmótsja.

Wšchelake s bliska a s daloka.

Šandženu njedželu džeržeshe mišionar Wjela s Wjeltowa w Malešezach pschednošch wo šwojich našhonenjach w Šurinamje, hdyž wón wot lěta 1881 škutkuje. Šchromadžina běšhe bohacže s žyšeje wokolnošče wopřtana. S wutrobny ša šwjaty škutk mišionstwa šahorjeny knješ mišionar šwoje škutkowanje wuložeshe. Šakž šlyšchachmy, čže knješ mišionar tež druhdže w Šserbach šwój pschednošch džeržecž.

Wulka šrudna powjesč pschidže s Draždžan. W rjanej wulkej kšičžnej žyrkwi je wutoru pošodnju wožen wudyril, kotryž

je rjany tivar ja malo hodzinow saniczil. To wulke njesboze je czim bole wobzarowacz, dokelz je zyrkej halke psched krotkim wobnowjena. Nam Esberbam je ton lubny Bozi dom derje snaty, pschetoz w nim maja so nasche herbike Boze sluzby. Schkoda je wulka a my s Drazdzanskimi kchesczjanami jich wulku srudobu czujemy, kotraz jich napjelnjuje, hdyz steja pschi rospadantach swojeho rjaneho Bozeho doma. Kak je woheń nastal, so hacz dotal hichce domujaknulo njeje. Najsterje pak je so tepjensta rolka rospulka a so na tym blaku drjewo sazhelilo, doniz plomjo wudyrilo njeje.

Ma kupje Kreta su sazo Turkojo sapoczeli kchesczjanow moricz a duz su so kchesczjanenjo tez sbehnuli, so bnyu swojim pschesczcharjam napscheczivo stupili. Ale na kajke wafchnje je mohlo k tutym nowym kurowoszczam pschincz? My so dopominny, so besche hico psched neschto czasom na tej kupje wulki njemir. Tychdom turkowski sultan na wabjenjenje wulkomozow pschilubi, so chze tam nowy porjad sawjescz, kotryz tez kchesczjaniskim wobhdlerjam wjetsche prawo da. Tu wufasnju drje je Sultan swoutownje wudał, ale

pak lezesche tajka njewurjeknita jagnoscz, so na tuto wobliczo dolho njemozach sabycz. Tajki mer, tajka czichoscz, tajka spokojnoscz a wjeseloscz lezesche na tutym dzeczazym wobliczu, kajtuž jeno poredko na jenym czlowiskim wobliczu namafasch. Esam pschi ber: ja myslach: „D so bych tez tak na Bozej wutrobje wotpoczował, tak strojchny, tak zyle spokojeny a we nim moje zyle spokojenje namafajo, tak so jemu zyle dowirjo, tak bjes staroscz a bjes bojoscz, kaz tuto dzecz, kotrez na maczernej wutrobje wotpoczuj, so niczo njestarasche wo hrosne wjedro, ale na maczernej rukomaj so derje khowane czujesche.“ Haj, tuto male dzeczatto besche mi jadriwe predowanje dzerzalo, hacz runjez njebesche žane ploweczko ke mni prajilo. D, so njebych zenje na tute predowanje sabyl a so by tuteho dzecza predowanje tez hichce klinczalo do druhich wutrobow, naz wschitkich dopominajo na plowo nascheho sboznika: „Sawernje, ja praju wam: Se-li so so njewobrocicze a njebudzecz jako dzecz, dha wy njebudzecz do njebieskeho kralestwa pschincz!“

„Sawernje, sawernje, ja praju czi: Seli so so schto njenarodzi i wody a i ducha, dha won njemoze do Bozeho kralestwa pschincz. Schtoz so wot czela je narodzilo, to je czelo, a schtoz so wot ducha je narodzilo, to je duch.
Jan. 3, 5. 6.

kaz so netko s wostofczu wobkruca, je won pschi tym skradzu turkowskim wobhdlerjam na kupje dowolnoscz dal, so bych u mozu sawjedzenju noweho porjada sadzewali. To bebi tuczi kurowunzy njejsu dolho kasacz dali. Dokelz su kreczenjo grichiskeho rodu, su so tez Grichojo shrabali, wobohim pschesczchanym kchesczjanam na pomoz pschincz a chzedza tu kupu Turkowskej wjac, a ju pod grichiske knjejtwo stajic. Schto budza druhe wulkomozu czinic, hacz budza temu wotpohladej Grichiskeje sadzewacz abo niz, hichce pschewidzecz njeje; Turkojo bebi to zadaja. Zyla Europista i wulkej kedzbliwosczu k poldnju hlada so prafchejo: Schto i teho budze? Nascha prbstwa je; Boh ton knjes swarnuj naz psched wojnu, kotraz moze lohko nastacz, hdyz wulkomozu psches jene njewostanu.

Dzeczaze wobliczo.

Sa bech ras nusowany na smnym wetjkojstym dnju w nowembru jene wobstaranje czinic; na mojim puczju trejchich hubjenje sdraszeno žonu, kotraz hnano dwi lecze stare dzecz na rukomaj njesesche. Tuto dzecz hnydom moju kedzbliwoscz na so czeh-njesche. Do stareje wolnjaneje plachty tak derje sawalene, so jenož wobliczo won hladasche, lezesche czishe na maczernej wutrobje. Wono njeprafche, ale besche dospolnje wotuczene, na jeho wobliczu

Neschto k rospominanju.

Kozdy dzen je tola Bozi dar. Kak dyrbial ty dzenba živy bycz? kak budzesch ty dzenba živy?

Daljsche dary ja wbohe armeniske khyroty:

S Njeskwaczidlskeje wořady:	
S. M. i Njeskwaczidla	1 hr. 50 np.
Wot Schz. wowki i Tomsta	2 " — "
Wot S. Schz. i Njeskwaczidla	3 " — "
S Hodzijskeje wořady:	
Wot jeneho	— " 50 "
Wot tihoch po 1 hr.	3 " — "
Wot jeneho	2 " — "
Wot jeneho	3 " — "
S Budyschintiskeje wořady:	
Njemjenowany w Pschewczizach	1 " — "
R. w Budyschinje	1 " — "

Wschto hromadze: 17 hr. — np.

Esmitnym dariczelam w mjenje wobohich khyrotow najwutrobnischi dzak praji

S. Golez, farac.